

DAHLMANNO SVO

S. D.

PRAESES.

TE sane, si quem unquam, me posse, et multis nominibus mihi carissimum, et plane meum, iure meo adpellare, non tantum ego sentio, verum TE quoque ipsum, Suavisime DAHLMANNE, non intelligere tantum, sed pariter sentire oportet. Iunxit enim nos primum studiorum academicorum consortium, quod quantum valeat ad amicitiam arctissimam contrahendam, sciunt omnes, aut proprio sensu, aut exemplo aliorum edocti, qui vel semel viderunt senes adeo, olim studiorum iuuenilium in academia socios, post longam absentiam in mutuos amplexus ruentes, et audiuerunt colloquentes praeteritorum annorum memoriam repetere. Sed magis nos iunxit postea WISMARIA, multis modis, et hoc quoque nomine, mihi carissima, quod et amabilis Patris Tui, et Tua consuetudine ibidem me uti licuerit. Quare dici non potest, quam insigni animi laetitia quantoque gaudio affectus sim, quum contigerit mihi, esse tam felici, ut TE possim praesentem videre in hac, quae tanta me humanitate recepit, musarum sede, coram TIBI gratulari honores, quibus nuper admodum TE auxit amplissimus civitatis patriae Senatus, Syndici munus, quod insigni laude Pater optimus plurimos annos gessit, TIBI, tanto Patre filio dignissimo, discernens, et, quod, nisi maximi, certe non levisimi, mihi est momenti, TIBI summos in iure nostro honores ambientem, in ipso ad hosce honores aditu comes existere. Gratulor igitur, impense et ex animi sententia gratulor, et TIBI, et Patri optimo, et patriae honores novos, et impetratos, et mox hic fausto omine impetrandos, omniaque TIBI, quae ullo modo ad vitam beandam facere possunt, sincera mente opto, TE denique enixe rogo, ut et ipse mei memor sis, et Patri dilectissimo mei memoriam de meliori commendes. Vale, Amice Suavisime, omni- que felicitatis humanae genere fructuere quam diutissime. Iterum vale!

G

Viro